

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně Mgr. Jany Brothánkové, soudce zpravodaje JUDr. Tomáše Langáška a soudce JUDr. Petra Průchy v právní věci žalobkyně: **TOP TANK s.r.o.**, se sídlem Praha 5, Janáčkovo nábřeží 1153/13, IČ 26403226, zastoupené JUDr. Jiřím Dvořákem, advokátem, se sídlem Plzeň, Hálkova 24, proti žalovanému: **Odvolací finanční ředitelství**, se sídlem Brno, Masarykova 427/31, týkající se spojených žalob proti rozhodnutím žalovaného ze dne 17. dubna 2013, č. j. 11219/13/5000-14305-701328, ze dne 19. dubna 2013, č. j. 11217/13/5000-14305-701328, a ze dne 19. dubna 2013, č. j. 11218/13/5000-14305-701328, v řízení o kasační stížnosti žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Plzni ze dne 2. dubna 2015, č. j. 30 Af 26/2013 - 101,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost žalobkyně **s e z a m í t á .**
- II. Žalobkyně **n e m á** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.
- III. Žalovanému **s e n e p ř i z n á v á** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti.

Odůvodnění:

I. Vymezení případu

[1] Finanční úřad v Karlových Varech (dále jen „správce daně“) zahájil dne 18. května 2011 u žalobkyně daňovou kontrolu zaměřenou na daň z přidané hodnoty mimo jiné za zdaňovací období září, říjen a prosinec 2010. Správci daně vznikly v průběhu daňové kontroly pochybnosti ohledně některých zdanitelných plnění, a proto žalobkyni vyzval, aby jinak než daňovým dokladem doložil, že se předmětná plnění skutečně odehrála tak,

jak je deklarováno na vystavených daňových dokladech. Následně správce daně naznal, že žalobkyně dostatečně nevyhověla uvedené výzvě a neprokázala nárok na odpočet daně z přijatých plnění na základě dokladů vystavených dodavatelem CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. Správce daně zejména uvedl, že se žalobkyni nepodařilo prokázat, že se daná plnění odehrála skutečně tak, jak tvrdí. Konkrétně neprokázala, zda daná plnění žalobkyně přijala právě od společností CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s., tedy od subjektů uvedených na daňových dokladech.

[2] Na základě kontrolních zjištění správce daně vydal platební výměry, jimiž žalobkyni vyměřil, resp. doměřil daň z přidané hodnoty za předmětná období. Za období září 2010 správce daně žalobkyni doměřil daň ve výši 1 035 251 Kč a současně uložil povinnost uhradit penále ve výši 207 050 Kč. Za říjen 2010 vyměřil daň ve výši 3 039 614 Kč, přičemž oproti daňovému přiznání žalobkyně zvýšil její daňovou povinnost o 896 616 Kč. Za období prosinec 2010 správce daně vyměřil daň ve výši 3 306 769 Kč, přičemž oproti daňovému přiznání žalobkyně zvýšil její daňovou povinnost o 3 023 923 Kč. Žalobkyně se uvedeným platebním výměřům bránila odvoláními, které však žalovaný zamítl v návětí uvedenými rozhodnutími (žalovaný rozhodnutí správce daně změnil pouze v části týkající se bankovního spojení).

[3] Proti rozhodnutím žalovaného žalobkyně brojila žalobami podanými ke Krajskému soudu v Plzni (dále jen „krajský soud“). Krajský soud žaloby spojil ke společnému projednání a následně je zamítl jako nedůvodné. S přihlédnutím k judikatuře správních soudů krajský soud dospěl k závěru, že žalobkyně neunesla důkazní břemeno týkající se prokázání, že přijala zdanitelné plnění právě od plátce DPH uvedeného na příslušných dokladech, tj. od společností CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. Soud reprodukoval obsah provedeného dokazování, přičemž dospěl k závěru, že spolumajitelé i prokurista žalobkyně měli ohledně obchodních vztahů se jmenovanými společnostmi minimální znalosti, což mohlo ještě posílit pochybnosti správce daně o tom, s kým žalobkyně vlastně obchodovala. Dané pochybnosti přitom nevyvrátily ani další provedené důkazy či předložené listiny (výslech svědka J. G., potvrzení údajně podepsané jednatelem CITRA s. r. o. ani výpovědi dalších svědků). Soud se tak ztotožnil se závěrem žalovaného, že žalobkyně nedokázala identifikovat žádnou osobu ani přeložit písemnost, z níž by bylo možné jednoznačně určit, že žalobkyně od počátku obchodního vztahu jednala s osobami oprávněnými jednat jménem společností CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s., a žaloby zamítl.

II. Kasační stížnost a průběh řízení o ní

[4] Proti uvedenému rozsudku krajského soudu žalobkyně (nyní stěžovatelka) brojila včas podanou kasační stížností.

[5] Stěžovatelka v kasační stížnosti tvrdila, že krajský soud nesprávně právně posoudil otázku unesení důkazního břemene ohledně oprávněnosti nároku na odpočet DPH. Krajský soud se podle stěžovatelčina mínění zcela vyhnul komplexnímu posouzení důkazů a nijak se nevyjádřil k seznamu důkazů, které podle stěžovatelky svědčí v její prospěch a rozměňují pochybnosti žalovaného. Soud své právní posouzení zúžil na právní hodnocení jediné pasáže z argumentace žalovaného a převzal účelovou manipulaci žalovaného

pokračování

s obsahem a významem provedených důkazů. Pominul, že dodávky zboží byly na základě písemných smluv nepochybně uskutečněny, že k dodávkám byly přiloženy originální doklady vystavené dodavateli, podle nichž zboží bylo prokazatelně převzato, zkontrolováno, naskladněno a následně prodáno, že bylo dopravováno v režii dodavatelů tuzemskými dopravci, kteří provádění dopravy pro uvedené společnosti potvrdili, že zboží bylo na základě řádných daňových dokladů uhrazeno bezhotovostními úhradami na účty dodavatelů, že dodavatelé byli registrovanými plátcí DPH, jejich statutární zástupci, kteří uzavřeli písemné smlouvy, byli zapsáni v obchodním rejstříku a písemně s notářsky ověřeným podpisem výslovně dodávky, vystavení daňových dokladů a jejich uhrazení potvrdili.

[6] Dále stěžovatelka konstatovala, že namísto komplexního zhodnocení výše uvedených důkazů krajský soud založil svou argumentaci na skutečnosti, že na samém počátku daňového řízení spolumajitelé a prokurista žalobkyně uvedli málo konkrétních údajů o obchodním vztahu s CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. To je však podle stěžovatelky pochopitelné vzhledem k tomu, že předmětný obchod byl v celkovém objemu obchodů žalobkyně tak málo významný, že se jím spolumajitelé ani prokurista osobně nezabývali.

[7] Podle stěžovatelky nelze závěry o neunesení důkazního břemene založit ani na výpovědi svědka G., kterou nařídil sám správce daně. Ačkoliv je J. G. rozporuplnou osobností, žádná z jeho výpovědí není důkazem, který by vyvracel pravdivost kteréhokoliv tvrzení stěžovatelky. Správce daně tak údajně zcela zřejmě nesledoval cíl dostat ustanovením daňového řádu, nýbrž cíl doměřit stěžovatelce DPH.

[8] V rámci další námítky stěžovatelka předeslala, že pokud jí správce daně doměřil daň na základě podezření pana J. G. z trestné činnosti, plně se na ni vztahují závěry plynoucí z judikatury Soudního dvora Evropské unie (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. června 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében kft a Péter Dávid*), podle nichž nelze daňovému subjektu odeprít nárok na odpočet, pokud daný subjekt nemohl vědět, že je součástí podvodného dodavatelského řetězce. Stěžovatelka uvedla, že postupovala obezřetně – ověřila, že nakupuje od plátce DPH registrovaného v obchodním rejstříku, prověřila, zda je uvedený účet banky veden na dodavatele, a také uzavřela smlouvy s podmínkami umožňujícími požadovat uhrazení kupní ceny až po dodání zboží a jeho kontrole. Ani v rámci průběhu samotných obchodů neexistovaly žádné důvody zakládající pochybnost.

[9] Závěrem stěžovatelka namítla, že krajský soud ani žalovaný nedostály požadavkům Nejvyššího správního soudu, podle kterých správce daně nesmí přihlížet pouze k některým důkazům a je povinen prokázat vážné a důvodné pochyby o souladu účetnictví s reálným stavem.

[10] Ze všech uvedených důvodů stěžovatelka Nejvyššímu správnímu soudu navrhla, aby napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu projednávání.

[11] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti vyjádřil souhlas s rozsudkem krajského soudu a navrhl Nejvyššímu správnímu soud kasační stížnost zamítnout jako nedůvodnou.

Žalovaný uvedl, že k potvrzení dopravy v režii dodavatelů nedošlo, neboť přepravce Miroslav Staněk opakovaně odmítl vypovídat s odkazem na § 96 odst. 2 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění, podle něhož výpověď může odepřít ten, kdo by tím způsobil nebezpečí trestního stíhání sobě nebo osobám mu blízkým. K argumentu stěžovatelky, že předmětné obchody nebyly důležité a představovaly jen malý podíl z celkového obrátu, žalovaný uvedl, že mu není jasné, z jakého právního předpisu plyne, že má správce daně v případě neunesení důkazního břemene daňovým subjektem přihlížet k důležitosti obchodu pro daňový subjekt.

III. Posouzení kasační stížnosti Nejvyšším správním soudem

[12] Nejvyšší správní soud hodnotí kasační stížnost jako přípustnou, neboť byla podána osobou oprávněnou ve smyslu ustanovení § 102 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“). Kasační stížnost není nepřípustná ani z jiných důvodů plynoucích z ustanovení § 104 s. ř. s.

[13] Hlavní spornou otázkou mezi stranami bylo, zda stěžovatelka prokázala, že zdanitelná plnění od společností CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. proběhla tak, jak bylo deklarováno v daňových dokladech. Správce daně měl pochybnosti o tom, od koho vlastně stěžovatelka plnění přijala, zda se skutečně jednalo o osoby jednající jménem CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. Podle názoru správce daně, žalovaného i krajského soudu stěžovatelka své důkazní břemeno neunesla. Stěžovatelka takový závěr kasační stížností rozporovala.

[14] Nejvyšší správní soud poté přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu stížnostních námitek a důvodů, k nimž je podle § 109 odst. 4 s. ř. s. povinen přihlížet z úřední povinnosti, a dospěl k závěru, že kasační stížnost není důvodná.

[15] Z rozsáhlé judikatury týkající se rozložení důkazního břemene v daňovém řízení (např. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 30. ledna 2008 č. j. 2 Afs 24/2007 - 119, č. 1572/2008 Sb. NSS, ze dne 16. dubna 2007 č. j. 8 Afs 165/2005 - 67 nebo ze dne 30. října 2013 č. j. 8 Afs 75/2012 - 46; srov. také usnesení Ústavního soudu ze dne 29. září 2004 sp. zn. III. ÚS 365/04 nebo nálezy Ústavního soudu ze dne 24. dubna 1996 sp. zn. Pl. ÚS 38/95, č. 130/1996 Sb., N 33/5 SbNU 271, dostupné na <http://nalus.usoud.cz>) vyplývá, že je to daňový subjekt, kdo nese břemeno tvrzení ve vztahu ke své daňové povinnosti a břemeno důkazní ve vztahu k těmto tvrzením (§ 92 odst. 3 zákona č. 280/2009 Sb., daňový řád, v rozhodném znění). Přestože daňový subjekt předloží formálně bezvadné doklady, správci daně mohou vzniknout pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti daňových dokladů, účetnictví nebo jiné evidence. Správce daně je v takovém případě povinen prokázat existenci vážných a důvodných pochyb o souladu předložených záznamů se skutečností [viz § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu]. Není však povinen postavit najisto, že předložené údaje jsou v účetnictví či jiné evidenci daňového subjektu zaznamenány v rozporu se skutečností. Pokud správce daně důvodně zpochybní předložené účetní nebo daňové doklady, tedy unese své důkazní břemeno podle § 92 odst. 5 písm. c) daňového řádu, leží na daňovém subjektu důkazní břemeno, aby pochybnosti správce daně vyvrátil a prokázal pravdivost svých tvrzení dalšími důkazy.

pokračování

[16] V nyní projednávané věci správce daně důvodně zpochybnil některé stěžovatelkou předložené daňové doklady týkající se nároků na odpočet DPH za zdaňovací období září, říjen a prosinec 2010. Ve vztahu k plněním přijatým od společností CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. správce daně z dožádání zjistil, že CITRA s. r. o. je nekontaktní a že od března 2009 nepodává daňová přiznání. FORDULAT a. s. byla taktéž nekontaktní a v roce 2010 nepodala daňová přiznání. Jednatel stěžovatelky Tomáš Oslovič pak při ústním jednání sdělil, že vůbec neví, jak se stěžovatelka ke spolupráci s danými společnostmi dostala. Spolumajitel L. H. pak uvedl, že o spolupráci s CITRA s. r. o. ani s FORDULAT a. s. nic neví. Druhý spolumajitel M. H. sdělil, že si vzpomíná, že zástupci CITRA s. r. o. přijeli a on sám byl asi deset minut přítomen jednání, ovšem nejsou mu známe žádné podrobnosti o spolupráci s danou společností ani si nevzpomíná, zda lidé, kteří přijeli na jednání, měli plnou moc či jiné pověření. O společnosti FORDULAT a. s. nic neví. Zaměstnanec stěžovatelky a prokurista Bc. Jan Beck, který měl na starosti zásobování čerpacích stanic pohonnými hmotami, sdělil, že přijeli dva obchodní zástupci CITRA s. r. o., na jejichž jména si nevzpomíná (údajně snad začínala od písmena B), a předložili mu plnou moc k jednání. Tuto plnou moc však svědek neměl a nemohl ji správci daně předložit, stejně jako příslušnou e-mailovou komunikaci či telefonní čísla. Co se týče FORDULAT a. s., pan Beck konstatoval, že se jednalo o stejné lidi jako v případě CITRA s. r. o.

[17] Jak bylo řešeno výše v rámci citované judikatury, správce daně není povinen postavit najisto nesoulad daňových dokladů se skutečností, stačí, když prokáže důvodné pochybnosti. Nejvyšší správní soud proto shrnuje, že správce daně na základě okolností popsaných v předchozím odstavci oprávněně nabyt důvodných pochybností, zda se předmětná zdanitelná plnění skutečně odehrála tak, jak je uvedeno na předložených dokladech, a zda stěžovatelka tato plnění převzala skutečně od CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. a zda právě tyto společnosti vystavily předmětné faktury. Na okraj lze navíc podotknout, že první senát Nejvyššího správního soudu ve věci týkající se žaloby těžce stěžovatelky proti nezákonnému zásahu v kontextu daňové kontroly, jež se týkala pochybností o osobách jednajících za obchodní společnost FORDULAT, a. s., uvedl: „*Již tato naprostá nemožnost dohledání dodavatelské společnosti (coby plátce daně a vystavovatele dokladů prokazujících zdanění) vykazovala shodné znaky podobných případů, kdy v řetězci firem vzájemně si přeprodávajících zboží (minerální oleje) figuruje jedna nekontaktní firma, v jejímž čele stojí tzv. „bílý kůň“, od které, jakožto od prodejce, byly vystaveny daňové doklady se všemi náležitostmi uvádějícími i zdanění podle zákona o spotřebních daních. Tyto firmy pak zanikají; stejný scénář vykazovala i společnost FORDULAT, a. s., která byla zlikvidována. Nadto člen představenstva společnosti FORDULAT, a. s., M. S. (který byl dohledán a poté vyslechnut Celním úřadem Praha D8) uvedl, že si není vědom jakékoliv své účasti ve společnosti FORDULAT, a. s., a neví, že by byl členem jejího představenstva.*“ (rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. února 2015 č. j. 1 Afs 242/2014 - 33).

[18] Požadavek správce daně prokázat, že stěžovatelka skutečně plnění přijala od daných subjektů, nelze považovat za excus, ostatně i Ústavní soud uvedl, že „*ani doklady se všemi požadovanými náležitostmi nemohou být podkladem pro uznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty, není-li prokázáno, že k uskutečnění zdanitelného plnění fakticky došlo tak, jak*

je v dokladech prezentováno.“ (usnesení Ústavního soudu ze dne 11. února 2008 sp. zn. I. ÚS 1841/07).

[19] Důkazní břemeno ohledně vyvrácení pochybností správce daně tak leželo na stěžovatelce. Úkolem správce daně totiž nebylo odhalit skutečný stav, k přenesení důkazního břemene na stěžovatelku stačilo prokázání důvodných pochybností ohledně jejích tvrzení. Z judikatury Nejvyššího správního soudu totiž plyne, že pro uplatnění nároku na odpočet daně nestačí, aby daňový subjekt prokázal, že se zdanitelná plnění uskutečnila, ale rovněž musí prokázat, že byla poskytnuta osobou uvedenou na daňovém dokladu (např. rozsudek ze dne 12. ledna 2012 č. j. 9 Afs 42/2011 - 65 nebo ze dne 23. dubna 2014 č. j. 9 Afs 91/2013 - 38). Oprávněnost stěžovatelkou uplatněného odpočtu daně z přidané hodnoty tak závisela na tom, zda stěžovatelka v rámci daňového řízení splnila všechny podmínky zákonem stanovené k uplatnění takového nároku, především, zda unesla své důkazní břemeno ohledně všech skutečností, které sama v rámci daňového řízení, resp. v daňových přiznáních, tvrdila, a na jejichž základě si odpočet také uplatnila. Součástí důkazního břemene byla povinnost stěžovatelky dokázat mimo jiné to, že k tvrzenému zdanitelnému plnění došlo právě tak, jak uváděla, tj. že plnění přijala skutečně od osob oprávněných jednat za CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s.

[20] Stěžovatelce nelze přisvědčit v tom, že žalovaný založil doměření daně na tom, že si spolumajitelé ani prokurista nevybavovali detaily ohledně obchodování se společnostmi CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. Doměření daně nebylo důsledkem pouhé skutečnosti, že jednatel, spolumajitelé ani prokurista, tedy osoby, u nichž lze předpokládat povědomí o obchodech společnosti, nebyli schopni sdělit žádné či pouze velmi kusé informace o obchodech se společnostmi CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s., resp. o osobách, které za ně údajně jednali. Tyto skutečnosti byly pouze jedním z důvodů, které vyvolaly ve správci daně důvodné pochybnosti o věrohodnosti, průkaznosti, správnosti či úplnosti předložených daňových dokladů a které vedly k přenesení důkazního břemene na stěžovatelku. Následně tedy bylo na stěžovatelce, aby jakýmkoliv jinými důkazními prostředky vyvrátila pochybnosti správce daně. Pokud přitom tvrdí, že předmětné obchody nebyly natolik významné, aby si je dopodrobna pamatovali majitelé společnosti, stěžovatelce nic nebránilo, aby soulad daňových dokladů se skutečným stavem prokázala pomocí jiných důkazů, např. výsledkem jiných, v hierarchii společnosti níže postavených osob, které by o obchodech a osobách jednajících za CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. měli přesnější povědomí.

[21] S odkazem na rozložení důkazního břemene mezi daňový subjekt a správce daně je třeba odmítnout i námitku stěžovatelky, že závěr o neunesení důkazního břemene nelze založit na výpovědi J. G.a, protože tato výpověď podle stěžovatelky nijak nevyvrací její tvrzení. Nejvyšší správní soud znovu odkazuje na výše popsaná pravidla rozložení důkazního břemene v daňovém řízení. I pokud by soud přisvědčil stěžovatelce, že nic z výpovědi J. G. nevyvrací její tvrzení, nelze z toho dovozovat i potvrzení a prokázání jejích tvrzení. Zejména je však na místě poukázat na řadu rozporů mezi výsledkem svědka G. v daňovém řízení a vysvětlením, které podal dne 10. ledna 2012 Policii ČR. Dané rozpory se správcem daně nepodařilo odstranit či vysvětlit ani při dalším výsledku dne 18. dubna 2012, a proto správce daně (i žalovaný) dospěl k závěru, že výsledek svědka G. nelze

pokračování

použit jako důkaz prokazující, že předmětná plnění byla opravdu uskutečněna právě společnostmi CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s.

[22] Stěžovatelka v kasační stížnosti dále uvedla, že pokud podezření správce daně, že se J. G. podílel na daňové trestné činnosti, mělo mít vliv na posuzování oprávněnosti jejího nároku na odpočet DPH, je třeba vzít v potaz judikaturu Soudního dvora EU, podle níž nelze daňovému subjektu odepřít nárok na odpočet, pokud nemohl vědět, že je součástí podvodného dodavatelského řetězce. Vstupní premisa stěžovatelčiny námitky však nebyla splněna. Správce daně nevyhodnotil nárok na odpočet jako neoprávněný v důsledku podezření J. G. z trestné činnosti, nýbrž v důsledku toho, že stěžovatelka neunesla důkazní břemeno, protože nevyvrátila důvodné pochybnosti správce daně týkající se osob, s nimiž stěžovatelka ve skutečnosti jednala. Z rozsudků Soudního dvora vyplývá, že unijní právo brání neuznání nároku na odpočet daně z přidané hodnoty z důvodu, že se vystavitel faktury nebo některý z poskytovatelů dopustil protiprávního jednání, aniž by daňový orgán z hlediska objektivních okolností prokázal, že dotyčná osoba povinná k dani věděla nebo musela vědět, že plnění uplatňované k odůvodnění nároku na odpočet bylo součástí podvodu (rozsudek Soudního dvora EU ze dne 21. června 2012 ve spojených věcech C-80/11 a C-142/11, *Mahagében kft a Péter Dávid*). Citovaný rozsudek Mahagében navazuje na dřívější judikaturu Soudního dvora, zejména na rozsudek ze dne 6. července 2006 ve spojených věcech C-439/04 a C-440/04, *Kittel a Recolta*. Jmenované rozsudky řeší otázku, jakou míru odpovědnosti lze klást na daňové subjekty v souvislosti s podvodnými řetězci týkajícími se daně z přidané hodnoty. Je však zřejmé, že této otázky se nyní řešená věc netýká. Jak již bylo v tomto rozsudku několikrát zopakováno, doměření daně je zde důsledkem neunesení důkazního břemene stěžovatelkou co do rozptýlení pochybností správce daně o tom, kdo stěžovatelce reálně pohonné hmoty při předmětných obchodech dodával a zda se skutečně jednalo o CITRA s. r. o. a FORDULAT a. s. Správci daně přenesl důkazní břemeno na žalobkyni již na základě těchto skutečností, nikoliv na základě nařčení z účasti na daňovém podvodu.

[23] Co se týče námitky, podle níž se krajský soud dostatečně komplexně nevěnoval posouzení všech důkazů a nevyjádřil se k explicitně formulovanému shrnutí důkazní situace předestřené stěžovatelkou v žalobě, Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že rozsudek krajského soudu v tomto směru ob stojí. Je pravda, že stěžovatelka v žalobě shrnula do několika bodů důkazní situaci. Z rozsudku krajského soudu však vyplývají důvody, proč krajský soud dospěl k závěru, že dané důkazy ani ve svém souhrnu neprokazují skutečnosti tvrzené stěžovatelkou. Krajský soud se držel opakovaně zmíněných zásad rozložení důkazního břemene mezi správce daně a daňový subjekt a již na úvod vlastního odůvodnění rozsudku odkázal na pravidlo, podle něhož formální doklady nutně nedokazují, že plnění skutečně proběhla, a to způsobem deklarovaným daňovým subjektem. Následně na s. 20-29 krajský soud poměrně podrobně pojednal o jednotlivých důkazech a zdůvodnil, proč nedokazují tvrzení stěžovatelky. S ohledem na to, že stěžovatelka v kasační stížnosti brojila proti posouzení důkazů pouze obecně, aniž by poukazovala na to, který konkrétní důkaz krajský soud špatně posoudil, a aniž by předložila konkurující úvahy (vyjma výše vypořádaného vysvětlení nevědomosti spolumajitelů společnosti o daných obchodech), Nejvyšší správní soud přezkoumal úvahy krajského soudu také v obecné rovině a nenašel na nich nic závadného. Zcela zásadní pro věc bylo, že ani po poměrně rozsáhlém dokazování v daňovém řízení nebyly odstraněny

pochyby o tom (a v tom je nynější případ odlišný od situace posuzované Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 26. června 2014 č. j. 5 Afs 65/2013 - 79), s kým stěžovatelka ohledně dodávek pohonných hmot skutečně jednala a kdo je skutečně realizoval.

[24] Závěrem Nejvyšší správní soud poznamenává, že opakovaná tvrzení o manipulativním přístupu správce daně a o tom, že skutečným cílem daňového řízení nebylo naplnění pravidel daňového řádu, nýbrž doměření daně stěžovatelce, jsou hypotetická a stěžovatelka je ničím nepodložila. Proto jí Nejvyšší správní soud ani v tomto ohledu nemohl dát za pravdu.

[25] Nejvyšší správní soud tedy uzavírá, že krajský soud věc správně a komplexně posoudil, přičemž postupoval přezkoumatelným způsobem. Z výše popsaných důvodů Nejvyšší správní soud vyhodnotil podanou kasační stížnost jako nedůvodnou a v souladu s § 110 odst. 1 větou druhou s. ř. s. ji zamítl.

IV. Náklady řízení

[26] O nákladech řízení o kasační stížnosti rozhodl Nejvyšší správní soud podle ustanovení § 60 s. ř. s., ve spojení s ustanovením § 120 s. ř. s. Stěžovatelka neměla ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti ze zákona (§ 60 odst. 1 s. ř. s.). Žalovaný sice ve věci úspěch měl, podle obsahu spisu mu však nevznikly žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti.

Poučení: Proti tomuto rozsudku **nejsou** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 23. listopadu 2015

Mgr. Jana Brothánková
předsedkyně senátu